

140913-2

Z budovaných velkých filosofických systémů jsem měl vždycky dojem, že jde o něco na způsob vrcholení (vyvrcholování) a tím zároveň i zakončování. Takový systém je pak pro další vývoj chápán a brán buď jako zavazující a směrodatný, anebo naopak jako zralý k překonávání (a tím rovněž zavazující i svazující, byť negativně). Pro krátkodobé fungování se zdá být lepší ta závaznost a směrodatnost, zatímco pro dlouhodobé fungování by se nutně stala spíše brzdou – a možná by systém vůbec „sešel s cesty“ a zhroutil by se. Pro skutečný „vývoj“ (tj. rozvoj s cílem dosahovat nejen nových věcí, ale lepších věcí a dokázat je náležitě využít) je určité „tápání“ v podobě zkoumání resp. výzkumu naprosto nezbytné, ovšem nemůže to být tápání zcela nahodilé, nýbrž tápání značně poučené a předem jakoby „vyselektované“ teoreticky (modelově).

(Písek, 140913-2.)